

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 182/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť V. M., B., ktorou namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky konaním Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 23 S 58/00 a Sociálnou poisťovňou – ústredie, B., a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2006 doručená sťažnosť V. M., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) konaním Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 S 58/00 a Sociálnou poisťovňou – ústredie, B. (ďalej len „sociálna poisťovňa“).

Ku sťažnosti je pripojené „Plnomocenstvo“ pre advokáta Mgr. A. R., B., ktoré mu sťažovateľ udelil na zastupovanie vo veci „... konania proti žalovanému – Sociálnej

poisťovni, B., o preskúmanie rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 23 S 58/00-107 z 22. 10. 2003, vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky, č. k. I So 286/2003“, v ktorom však nie je uvedené, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom, čo vyžaduje § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Porušenie svojho práva vidí sťažovateľ v nasledovnom, ním opísanom a z príloh vyplývajúcom skutkovom stave. Sťažovateľ sa od sociálnej poisťovne a následne na krajskom súde a na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) domáhal príspevku k dôchodku za službu v tzv. Pomocných technických práporoch vo výške 540 Sk od roku 1996, predtým v menšej výške. Sťažovateľ tvrdí, že základnú vojenskú službu absolvoval v tzv. pomocných technických práporoch, a preto mu uvedený príspevok patrí. Na podporu svojho tvrdenia rozsiahlo argumentuje a odvoláva sa na viaceré listinné dôkazy.

Sociálna poisťovňa rozhodnutiami zo 16. marca 2000 a 14. decembra 2000 č. 2809220900 zamietla žiadosť sťažovateľa o úpravu starobného dôchodku podľa § 24 ods. 4 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 87/1991 Zb.“) a o zvýšenie starobného dôchodku podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, § 18 ods. 2 a § 24 ods. 5 zákona č. 87/1991 Zb. Krajský súd neskôr tieto rozhodnutia potvrdil. Najvyšší súd 22. júla 2004 rozhodnutie krajského súdu zrušil. Krajský súd rozsudkom č. k. 23 S 58/00-141 z 9. marca 2005 sťažovateľovi opäť nevyhovел, lebo tento ani po doplnení dokazovania nespĺňal podmienky pre úpravu starobného dôchodku. Najvyšší súd rozsudkom č. k. 3 So 75/2005-156 z 8. decembra 2005 potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 23 S 58/00-141 z 9. marca 2005.

Podľa sťažovateľa mu bol tento rozsudok doručený 8. marca 2006. Sťažnosť bola na poštovú prepravu odovzdaná 5. mája 2006. Ústavný súd zistil, že rozsudok najvyššieho súdu č. k. 3 So 75/2005-156 z 8. decembra 2005 nadobudol právoplatnosť 7. marca 2006.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 25 zákona o ústavnom súde. Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či má náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná oneskorene alebo niekým zjavne neoprávneným, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02) sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie namietaného základného práva trvalo, čiže prebiehalo konanie, ktorým malo dôjsť k jeho porušeniu. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo v danom konaní dochádzať k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, lebo toto konanie už bolo právoplatne skončené, tak ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú. Vychádza pritom z účelu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Právna neistota je odstránená právoplatnosťou rozhodnutia orgánu verejnej moci.

V danom prípade ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, lebo konanie najvyššieho súdu sp. zn. 3 So 75/2005 bolo podľa zistenia ústavného súdu právoplatne skončené 7. marca 2006, teda skôr ako 5. mája 2006, kedy bola jeho sťažnosť odovzdaná na poštovú prepravu. Zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti nie je možné odstrániť. Preto ústavný súd nevyzval sťažovateľa na doplnenie plnej moci pre advokáta zodpovedajúcej § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2006